!rtonumero 1:50

SINIRISTI

KANSALLISPOLIITTINEN AIKAKAUSLEHTI

Päätoimittaja Y. W. Jalander.

N:o 9 | Helsingissä heinäkuun 16 p:nä 1938 | 7:s vuosik.

NYRKKIVALTA, LAILLISUUS JA KANSALLINEN OIKEUS.

(Oikeusperiaatteen kehitystä kuvaava kirjoitussarja).

IV. Kansallinen oikeusvaltio.

Historiallinen käännekohta.

Yksityisten kansalaisten väliset oikeussuhteet ylläpidetään *sovelluttamalla* heihin lakeja. Mutta kun eri kansanluokkien tai kansalaisryhmien edut joutuvat keskenään ristiriitaan, niin näitä ristiriitoja ei voida jättää minkään oikeuslaitoksen ratkaistavaksi, koska nykyisessä yhteiskunnassa sellaista ryhmien välistä oikeuslaitosta ei ole olemassa. Ryhmien väliset ristiriidat ovat näin ollen ratkaistavat *taistelun* tietä. Ja taistelussa, kuten tunnettua, ei ratkaise oikeus — vaan voima. Nykyinen yhteiskuntamuotomme siis ryhmien välisessä etutaistelussa *hyväksyy* "vahvemman oikeuden" (eli nyrkkivallan) periaatteen. Käytännössä tätä taistelua käydään ennen kaikkea kansaneduskunnassa, jossa lakeja säädetään, sillä ryhmien väliset kysymykset ratkaistaan pääasiassa *säätämällä* lakeja. Ja tiedämmehän tämän tapahtuvan siten, että äänten enemmistö määrää, mikä käytännössä merkitsee sitä, että *vahvempi* ryhmä voittaa, aivan siitä huolimatta, onko se eri tapauksissa "oikeuden mukaista" (so. kokonaisuuden edun mukaista), vai ei.

Juuri tämä nykyisen yhteiskuntamuotomme (so. puolueparlamentaarisen *vale*-demokratian) kykenemättömyys ratkaista kansanluokkien ja kansalaisryhmien väliset ristiriidat *oikeusperiaatteiden* mukaisesti onkin muodostunut sen kohtalokkaaksi pulmaksi.

Erikoisen raskaaksi on tämä pulma muodostunut työväenkysymyksen alalla.

Sitä todistaa jo nykyaikamme suurimman maailmanvaaran — marxilaisen kommunismin — pelkkä *olemassa-olo*. On ehdottomasti turha edes odottaa, että parlamenttarismi kykenisi ratkaisemaan tämän kysymyksen. Kuta enemmän tekniikka ja siihen perustuva suurteollisuus kehittyy, sitä raskaammaksi muodostuu pulma. Se vaatii vaatimalla ratkaisuaan, ja samoin tekevät monet muutkin tärkeät nykyaikamme kysymykset.

Aikamme suurin ja tärkein vaatimus on siis sellaisen aivan uuden yhteiskuntamuodon keksiminen ja luominen, joka kykenee ratkaisemaan ei ainoastaan yksityisten, vaan myöskin kokonaisten kansalaisryhmien ja kansanluokkien väliset ristiriidat *oikeusperiaatteiden* mukaisesti, niin ettei viimeksimainituissakaan tapauksissa enää tarvitse turvautua "vahvimman oikeuteen". Tämä ajatus — niin selvältä ja yksinkertaiselta kuin se kuulostaakin — on kuitenkin luonteeltaan suorastaan *elämäämme mullistava*. Se merkitsee mm., että meidän tulee luopua paljosta sellaisesta, jota olemme oppineet pitämään selvionä ja miltei pyhänä, siihen kun on jo monen sukupolven aikana totuttu.

Niinpä tulee meidän heittää yli laidan esimerkiksi koko äänestenenemmistö-päätösten periaate ja menetelmä.

Tämä vaatimus tuntunee ensi hetkeltä erittäin oudolta, ehkäpä kauhealtakin. Olemmehan tottuneet pitämään juuri tuota äänestämisoikeuttamme parhaimpana ja tärkeimpänä vapautemme turvana — puolustusaseenamme kaikkea sortoa vastaan! Siitäkö meidän nyt pitäisi luopua ja asettautua vaikkapa jonkun "diktaattorin" armoille, joka "yksin määrää kaiken"?

Itse asiassa ei mistään sellaisesta ole nyt kysymys, vaan jostakin *aivan uudesta*, jostakin sellaisesta, jonka vertaista ei ole koko maailmassa vielä milloinkaan ollut olemassa ja josta sentähden on mahdotonta muodostaa itselleen oikeaa kuvaa mittaamalla sitä vanhoilla tuttuilla mitoilla tai vertailemalla sitä ennestään tunnettuihin, vanhoihin kaavoihin (esimerkiksi menneiden aikojen sorto-järjestelmiin). Tämän tärkeän seikan valaisemiseksi esitämme seuraavan vertailun:

Kuvaava vertailu.

Nyrkkivallan aikana miehen ainoana ja ehdottoman tarpeellisena turvana oli hänen *aseensa*. Aseiden kantamista pidettiin *silloin* täydellä syyllä joka miehen selvänä oikeutena. Ajatus, että aseiden kantamiseen vaadittaisiin *toisten lupa* näytti sen ajan ihmisiltä aivan mahdottomalta ja luonnottomalta. Mutta *nyt*, kun meillä on olemassa ja toiminnassa oikeuslaitos, joka suojelee meitä kanssaihmisistemme hyökkäyksiltä, emme enää tarvitse itse puolustautua ase kädessä. Ja silloin tuntuu aivan luonnolliselta, että aseiden kantamiseen vaaditaan jokaiselta kansalaiselta aseenkantolupa. Ainakin arkioloissa emme tarvitse miään aseita, koska oikeuslaitos antaa meille paljon paremman turvan kuin minkä ase omassa kädessämme konsaan voi antaa.

Samoin käy äänestämisenkin ase tarpeettomaksi silloin — mutta tietysti vasta silloin — kun uusi *kansallinen oikeus* luo meille uuden, paremman turvan kuin minkä äänestenenemmistöpäätökset pystyvät antamaan. Aseesta näet ei ole paljonkaan apua, jos vastustajalla on voimakkaampi ase, eikä äänestämisestä ole apua, jos vastustajalla on enemmistö — mutta

oikeuden periaatteen toteuttaminen turvaa yhtä hyvin heikoman kuin vahvemmankin oikeuden.

Herää siis kysymys: kuinka voimme toteuttaa *kansallisen oikeuden*?

Sen voimme tehdä kehittämällä uuden kansallisyhteiskunnallisen tekijän, joka suurin piirtein katsoen perustuu samoihin periaatteisiin, joihin nykyaikainen, yksityisten ristiriitoja sovittava oikeuslaitoskin perustuu. Tämän sarjan ensimmäisessä kirjoituksessa (Siniristi N:o 6) todettiin näiden periaatteiden olevan seuraavien:

1. Vakiintunut ja yksimielinen kansallinen oikeustajunta.

2. Tuomarien puolueettomuus ja jäävittömyys.

3. Rehellinen ja pätevä ammattikunta, joka käytännössä toteuttaa kansan oikeustajunnan.

Jatk. siv. 2. p. 1.

Juutalaisvastaisesta näkökulmasta.

Rotschildien vaikutusvalta Itävallassa päättynyt.

Niinkuin *Siniristin* "Ikuinen juutalainen"-nimisessä erikoisnumerossa selostettiin, oli "vanhan Rotschildin" poika — Salmon Mayer Rothschild, sittemmin aateloitu "von Rothschildiksi" — siirtynyt asumaan Wienin kaupunkiin. Täällä hän saavutti ajan mittaan suuren vaikutusvallan keinottelemalla ja harjoittamalla petoksellista liiketoimintaa. Myöntämällä lainoja sai hän Itävallan mahtavan valtiokanslerin, ruhtinas Metternich'in ja Habsburgin hallitsijasuvunkin jäsenet kokonaan valtaansa, niin että nämä olivat pakoitetut kaikissa suhteissa tukemaan Rothschildejä. Itävalta oli sotiensa vuoksi joutunut ankaraan rahapulaan, ja tätä seikkaa käytti Rotschild hyväkseen hankkiakseen itselleen ratkaisevan määräämisvallan Itävallan raha-asioissa ja siis myöskin sen politiikassa.

Kun hiljattain Saksan ja Itävallan yhteenliittyminen toteutettiin, oli Louis von Rotschild Rotschildien mahtavan pankkiliikkeen ylimpänä johtajana Itävallassa. Lisäksi Louis von Rotschild ja hänen veljensä Alphons ja Albert omistivat Oesterreichische Kreditanstalt-nimisen suurpankin. Tämän viimemainitun rahalaitoksen välityksellä *kolme neljättä osaa Itävallan koko teollisuudesta oli heidän ratkaisevan määräämisvaltansa alaisena.* (Nykyisen valedemokratian ihailijat kai väittävät tämän merkitsevän, että kansa on "vapaa" ja "itse" määrää kohtaloistaan.) *tätä valta-asemaa* Roschildit käyttivät väärin niin häikäilemättömällä tavalla, että tuhannet teollisuuslaitokset joutuivat vararikkoon, josta taas oli seurauksena, että työttömyys paisui aivan suunnattomasti. (Tätä on kai "demokraattien" mielestä pidettävä "kansan vapaan tahdon toteuttamisena"?) Tämä keinottelu nieli noin *kaksi miljardia shillingiä Itävallan kansan varoista*, ja Rotschildit rikastuivat *vastaavasti*. (Tämä on "demokraattisen veljeyden ja tasa-arvoisuuden" loistava esimerkki!)

Kun valta oli Itävallassakin siirtynyt saksalais-kansallisiin käsiin, oivalsi Louis von Rotschild, että uusi aikakausi oli koittanut, ja että hänen mahdollisuutensa jatkuvaan keinottelemiseen työtätekevien kansalaisten luomilla varoilla olivat häipyneet olemattomiin. Hän keräsi kokoon niin paljon rahoja, arvoesineitä ja kalleuksia kuin suinkin oli hänelle mahdollista ja lähti itse viemään niitä ulkomaille. Mutta rajalla hänet otettiin kiinni, ja nyt hän istuu sellaisessa paikassa, missä kaikkien Rotschildien pitäisi istua — nimittäin vankilassa. Rotschild-veljesten komeat linnat ja heidän omaisuu-

Jatk. siv. 3. p. 2.

NYRKKIVALTA, LAILLISUUS...

Jatk. siv. 1.

"Laajennettu" oikeustajunta.

Tämän sarjan ensimmäisessä kirjoituksessa totesimme ja todistimme, että yhteishyvä tai kokonaisuuden etu määrää mitä on pidettävä "oikeana". Kysymyksissä lakien sovelluttamisesta yksityisten kansalaisten välisiin ristiriitoihin kansamme oikeustajunta on jo melko vakiintunut ja yksimielinen. Yleinen mielipide kannattaa aivan ylivoimaisella enemmistöllä laillisuutta, ja ainoastaan mitättömän pieni vähemmistö — nimittäin yhteiskunnan r i k o l l i s e t ainekset — ovat s i i n ä a s i a s s a "mielipide-vapauden" kannalla.

Uuden eli "kolmannen" suunnan tärkeimpänä tehtävänä on siis samanlainen, vakiintuneen ja yksimielisen kansallisen oikeustajunnan kehittäminen myöskin niissä kysymyksissä, jotka koskevat kansalaisryhmien välisiä ristiriitoja. Näissäkin kysymyksissä on meidän oivallettava, että yhteishyvä eli kansan kokonaisuuden etu määrää mitä on pidettävä "oikeana" — eikä sitä suinkaan saa määrätä kulloinkin vahvin ryhmä, eikä liioin jonkun määrätyn kysymyksen suhteen tilapäisesti muodostunut (oikeastaan: mainonnan avulla aikaansaatu) äänten enemmistö.

Kun kerran on osoittautunut mahdolliseksi kehittää ja vakiinnuttaa selvä kansallinen oikeustajunta, joka asettaa yhteishyvän y k s i t y i s t e n k a n s a l a i s t e n henkilökohtaisten etujen yläpuolelle,

niin on tietenkin myös mahdollista kasvattaa yleistä mielipidettä pitämään kokonaisuuden etua ryhmä- ja luokkaetuja tärkeämpänä.

Kukaan ei pida sitä minkäänlaisena "pakkotoimenpiteiden seurauksena", että kansamme miltei yksimielisesti kannattaa laillisuutta. Kukaan ei siinä näe mitään "vapaudenvastaista". Päinvastoin sitä pidetään juuri kansan tahtona — ja sitä se onkin.

Tässä on nyt kysymys tuon kansan oikeustajunnan laajentamisesta sulkemaan vaikutuspiiriinsä myöskin ryhmien ja luokkien vastakohdat. Ne jotka tällöin huutavat "pakosta" ja "mielipide-vapauden sortamisesta" asettavat itse asiassa aivan samalle kannalle kuin rikolliset, jotka laillisuuskysymyksissä kapinoivat kansan oikeustajuntaa vastaan.

Kysymys oikeudesta (eli yhteishyvästä) yleensä ei ole mikään mielipidekysymys, vaan se on kysymys, jonka ratkaisuun ehdottomasti tarvitaan puolueettomuutta ja pätevyyttä.

Tilapäiset äänienenemmistöt eivät edusta puolueettomuutta eivätkä pätevyyttä. Ne eivät missään tapauksessa kykene tätä kysymystä hoitamaan. Sitä vastoin kansan tahto — jos se on terve ja oikeaan suuntaan kehitetty — ilmenee tässäkin kysymyksessä nimenomaan juuri o i k e u s t a j u n n a n muodossa, ei tilapäisinä ja pieninä äänten enemmistöinä, eikä teknillisiin yksityiskohtiin kajoavana, vaan pysyväisenä ja valtaavana määräenemmistönä, joka vaatii periaatteellisesti kaikissa asioissa alistumista yhteishyvän (s.o oikeuden) käskyihin. Kun jonkun määrätyn kansan yleinen mielipide eli tahto on saatu kehitetyksi tälle korkealle asteelle, niin sanotaan, että se on "samansuuntaistutettu".

Puoluettomuus ja jäävittömyys.

Vielä sananen niille, jotka ovat taipuvaisia näkemään tällaisessa "samansuuntaistuttamisessa" jotakin "vapaiden mielipiteiden" sortamista: Laillisuusvaltiossa on jokaisella asiapuolella — tai hänen asianajajallaan — oikeus ja vapaus esittää o m a kantansa tuomarille — mutta juuri ainoastaan o m a n a kantanaan. Sitä vastoin hän ei saa yrittää viedä tuomaria harhaan, eikä hän saa ottaa tuomarin suhteen opettajan asennetta. Samoin on uudessa, "kolmannessa" eli kansallisen oikeuden valtakunnassa jokainen ryhmä, tai sen edustaja, oikeutettu täysin vapaasti esittämään julkisesti o m i e n e t u j e n s a v a a t i m u k s e t. Kielletty on häneltä vain tuo parlamentarismille ominainen kierous, joilla oman ryhmän edut julkisuudessa esitetään m u k a kokonaisuuden etuna. Omien etujensa esitaistelija näet ei voi olla puolueeton eikä jäävitön, mutta kokonaisuuden edun toteamiseksi vaaditaan ehdottomasti sekä puolueettomuutta että jäävittömyyttä.

Kansallisen (ryhmien ja luokkien välisen) oikeuden toteuttamiseksi tarvitaan siis jonkunlainen uusi yhteiskuntaelin, joka ryhmien ja luokkien suhteen on samanlaisessa riippumattomassa (puolueettomassa ja jäävittömässä) asemassa, kuin mitä tuomari tai tuomioistuin on yksityisiin kansalaisiin nähden.

Tällaisen uuden elimen suunnitteleminen ja luominen on todellakin aivan mullistava uutuus ihmiskunnan historiassa.

Ei ole olemassa mitään ennestään tunnettua valtiollista tai poliittista elintä tai laitosta, johon tämä uutuus olisi verrattavissa, (paitsi juuri oikeuslaitos ja tuomioistuimet). Mutta tämäkään vertaus ei ole aivan helposti tajuttavissa, koska tuomioistuimet toimivat yksityisten kansalaisten ristiriitojen alalla, kun taas uuden elimen tulee toimia p o l i i t t i s e l l a alalla. Sentähden onkin suurelle yleisölle äärettömän vaikeata kuvitella mistä oikein on kysymys, ja useimmat ihmiset ovat tällöin taipuvaisia antautumaan aivan väärien vertauksien ja olettamuksien valtaan.

Aivan selvää on joka tapauksessa, ettei mitään parlamenttia — ja kaikista vähimmin puolueparlamenttia — voida kehittää kansallisen oikeuden eli yhteishyvän vaalimis-elimeksi. Parlamentissa istuvat joko eturyhmien tai mielipideryhmien edustajat. Edelliset eivät täytä puolueettomuuden vaatimuksia ja kummatkaan eivät täytä pätevyyden vaatimuksia. Kun etu-ryhmien vaatimukset esitetään muka yhteishyvän vaatimuksina, niin ei olla rehellisiä. Ja niin kauan kun ollaan— vaikkapa rehellisestikin — eri mielipidettä yhteishyvän vaatimuksista, niin ei olla päteviä. Mikään parlament'n kaltainen laitos ei siis pysty — eikä v o i pystyä — hoitamaan oikeudenjakelutehtäviä, ja kaikkein vähimmin mikään p u o l u e-parlamentti. Oikeuden jakeluun tarvitaan puolueettomuutta, mutta onhan selvä, ettei p u o l u e-parlamentti voi olla — p u o l u e e t o n!

Lisäksi parlamentissa tehdään päätöksiä äänten enemmistön perusteella, mikä ei ole mikään oikeusperuste, vaan vahvemman voiton, eli nyrkkivallan, periaate. Tältäkään kanalta siis ei mikään parlamentti voi kelvata kansallisen oikeuden toteuttamiselimeksi, eikä sitä voida mitenkään sellaiseksi kehittää.

"Korporativismi."

On julkisuudessa esitetty ajatus, että parlamenttia voitaisiin "parantaa" ja nostaa tehtävänsä tasolle, siirtymällä puolue-parlamentista n.s. "korporativisen" parlamentin kannalle. T ä m ä o n e r i t t ä i n k o h t a l o k a s h a r h a n ä ä k y, minkätähden on syytä tähän asiaan seikkaperäisemmin syventyä.

Tämä ajatus tähtää nimittäin ainoastaan v a a l i t a v a n muuttamiseen. On aivan turhaa odottaa, että sellaisella, pelkällä t e k n i l l i s e l l ä keinolla voitaisiin tyydyttävästi ratkaista aikamme suuria ongelmia, joista monet ovat sielullista, henkistä ja siveellistä laatua. Kansallisen oikeuden korkean ihanteen toteuttamiseksi vaaditaan kyllä paljon enemmän.

Emme väitä, etteikö korporativismillä olisi tärkeä paikka uudessa kansallisessa oikeusvaltiossa, eikä liioin, etteikö korporatiivinen parlamentti olisi huomattavasti parempi laitos kuin nykyinen puolueparlamenttimme.. Sen todistaa jo historiammekin. Monen vuosisadan kuluessa on nimittäin ammattiryhmien edustajista kokoonpantu kansanedustuslaitos johtanut kansakuntamme kohtaloita paljon paremmin kuin konsanaan nykyinen puolue-edustuntamme. Poikkeuksen tästä teki ainoastaan n.s. "vapaudenajan" surullisen kuuluisa aikakausi, jolloin puolueajako kehittyi ammatillista jakoa voimakkaammaksi. Ne, jotka nyt puolustavat parlamentarismia viittaamalla siihen, että kansanedustuslaitos Pohjoismaissa perustuu vuosisatojen traditioihin, unohtavat, ettei nykyinen puolueparlamentarismi olekaan kuin parinkymmenen vuoden vanha. Aikaisemmin edustivat meillä kansaa neljän a m m a t t i r y h m ä n valitsemat endustajat, jotka myöskin eduskunnassa t y ö s k e n t e l i v ä t a m m a t t i r y h m i t t ä i n, nimittäin: ravinnontuottajat (talonpojat), talouselämän hoitajat (porvarit), henkisen elämän hoitajat (papit) ja maan puolustajat (aateliset). Kun asioita pohdittiin itsekunkin ryhmän omassa piirissä oli kyllä keskustelu varsin asiallinen, ja päteville lausunnoille annettiin paljon arvoa. Puhujat eivät puhuneet propagandatarkoituksessa sanomalehtien reporttereille, vaan säädyn jäsenille, joista taas kukaan ei puhcen aikana istunut "kahvilan puolella". Pidettiin selvionä, että itsekukin ammattiryhmä määräsi kantansa omien etujensa näkökulmalta, eikä siis puhujilta edes odotettukaan, että puhuisivat koko kansan yhteishyvän nimessä. Tuo vanha järjestelmä ei siis nykyisen puolueparlamentarismin tapaan houkutellut juonittelemaan ja "lehmäkauppoihin" — ei ainakaan läheskään yhtä suuressa määrässä kuin nykyään.

Syynä tähän vanhan järjestelmän sortumiseen ei suinkaan ollut se, että itse ammatillisen ryhmityksen periaate olisi sinänsä ollut väärä, vaan syynä oli se, ettei k e s k i a j a n ammatillinen jako vastannut u u d e n a j a n todellisuutta. Neljästä säädystä oli ainoastaan talonpoikaissääty jotenkuten säilyttänyt luonteensa. Maanpuolustuksen tehtävät olivat siirtyneet aatelistosta armeijalle, joka oli edustusta vailla. Aatelistosta oli osaksi tullut maanviljelijöitä, mutta suuremmalta osaltaan oli aatelisto sulautunut porvaristoon. Henkisen viljelyksen alalla oli pappien lisäksi ilmestynyt opettajien ja tiedemiesten suuri ryhmä, joka ei ollut edustuunnassa edustettuna, ja tekniikan ja teollisuuden kehitys oli synnyttänyt aivan uuden, suuren yhteiskuntaluokan — työläisluokan, — joka oli kokonaan edustusta vailla ja joka sentähden jouluikin lapsipuolen asemaan yhteiskunnassa. T ä h ä n sortui korporativismin edeltäjä — säätyvaltiopäivälaitos.

Nykyajan korporatiot ovat kuitenkin, yhtä hyvin kuin keskiajan ammattiryhmät eli säädyt aivan selviä e t u-r y h m i ä. Ja eturyhmä on aina a s i a p u o l i yhteiskunnan kysymyksissä. Sentähden korporatioiden edustajat eivät kelpaa tuomareiksi — he ovat luonteeltaan a s i a n a j a j i a. Sellaisia asianajajan luonteisia elimiä olivatkin vanhat säädyt, ja niiden yläpuolella toimi tuomarinluonteisessa asemassa k u n i n g a s v a l t a. Silloin kun pysyttiin tällä kannalla sujuivatkin asiat suhteellisen tyydyttävästi. Mutta kun kuningasvalta heikkeni miltei mitättömäksi ja puoluemieli sai ylivallan — kuten "vapaudenaikana" — syntyi tilanne, joka muistuttaa nykyajan tilannetta ja joka uhkasi johtaa koko Pohjolan perikatoon, kuten historiastamme hyvin tunnemme. Ja kun kuningasvalta taas kehittyi miltei yksinvaltiuteen, oli kansalla liian vähän sanomista. Maata hallittiin mielivaltaisesti — ehkä hyvin, jos oli hyvä ja viisas kuningas, mutta sitä huonommin, jos kuningas oli huono.

Jos "korporativismilla" tarkoitetaan ainoastaan vaalitavan muuttamista sellaiseksi, että kansanedustajia ei valita puolueittain, vaan ammattiryhmittäin, niin tuloksena on jonkunmoinen uuden ja vanhan sekasikiö. Eduskunnan muodostaisivat edelleen selvät e t u-r y h m i e n edustajat, jotka yhtä hyvin kuin nykyiset puolueiden edustajat olisivat yht'aikaa asiapuolia ja tuomareita.

Nykyisen parlamentarismin suuria varjopuoli ja periaatteellinen järjestelyvika siis säilyisi — "korporativismin" kilven taakse kätkettynä.

Jos mieli toteuttaa kansallisen oikeuden eli yhteishyvän periaate, on siis korporatioille annettava ainoastaan a s i a n t u n t i j o i d e n ja

asianjajien tehtäviä, ja niiden yläpuolelle asetettava joku uusi puolueeton elin, joka toimii tuomarin asemassa — yhteishyvän vaaliminen tehtävänään. Vasta silloin ovat puolueettomuuden ja jäävittömyyden vaatimukset tyydytetyt.

Minkälaisen pitäisi tämän uuden elimen olla? Kuningasvaltaa emme luultavasti Suomessa halua. Olisiko ehkä viimeinen ratkaisuvalta uskottava ja annettava jollekulle "diktaattorille?" Jos meillä taatusti olisi Adolf Hitlerin kaltainen nero ja siveellisesti moitteeton henkilö tarjolla, sekä nyt että aina tulevaisuudessakin, niin voitaisiin mahdollisesti sellaista "diktatuuria" ajatella. Mutta ei kannata juuri puhua siitä, mitä voitaisiin tehdä sellaisilla edellytyksillä, joita ei ole todellisuudessa olemassa.

Vielä vähemmän voidaan ajatella sellaisen kaikkein korkeimman ylituomarin vallan uskomista jollekulle valtakunnan presidentille, joka yht'äkkiä valittaisiin äänestämällä. Kaikki nykyisen puolueparlamentarismin varjopuolet näet silloin keskittyisivät tämän toimihenkilön vaaliin. Raha määräisi sanomalehtimainonnan välityksellä vaalituloksen, ja seurauksena olisi voittoisan rahamiesryhmän yksinmääräämisvalta, jota ei edes mikään parlamentin vastavalta olisi lieventämässä ja aisoissa pitämässä.

Uusi valtiollinen elin.

Mistä löydämme sitten ratkaisun? Sen löydämme vertauskuvamme — oikeuslaitoksen — kolmannesta periaatteesta, joka vaatii rehellisen ja pätevän ammattikunnan olemassaolon, kansan oikeustajunnan toteuttamista varten. Tuon uuden elimen, joka toimii korporatioiden edustajistojen yläpuolella tuomarin asemassa, tasoittaen niitten etujen vastakohtia, ei siis tule olla vain yksi henkilö, vaan kokonainen — ja melko iso — rehellinen ja pätevä erikois-ammattikunta.

Kansan laajennettu oikeustajunta on sieluntila ja tuomarien riippumattomuus ja jäävittömyys on periaate, joka on käytännössä toteutettava. Mutta tuo uusi erikoisammattikunta on elävistä ihmisistä kokoonpantu elin, jonka tehtävänä on luoda k.o. sieluntila ja toteuttaa k.o. periaate. Ilman sellaista toimeenpanevaa elintä ei siis kansallista oikeutta voida toteuttaa. **Sentähden onkin pyrkimys uuteen suuntaan aloitettava tämän toimeenpanevan elimen luomisella ja kehittämisellä.**

Minkä luontoisen tulee tämän uuden elimen, tämän erikoisammattikunnan olla? Mitkä vaatimukset on sille asetettava?

Ensiksi tämän uuden ammattikunnan tulee olla jäsenmäärältään melko runsaslukuisen. Onhan nykyisen oikeuslaitoksemmekin jäsenmäärä melko huomattava, vaikka jo olemassaolevien lakien käytäntöön sovelluttaminen on paljon helpompi tehtävä kuin mikä uusien lakien laatiminen on. Yhteiskunnan eri eturyhmien ja luokkien väliset ongelmat ovat lukuiset, monimutkaiset ja laajakantoiset. Jo niiden pelkkä tutkiminen, oikea oivaltaminen ja selvittely vaatii äärettömän paljon työtä, ja tästä on sitten vielä pitkä askel niiden oikeaan ratkaisemiseen. K. o. ammattikunnassa täytyy siis olla päteviä asiantuntijoita kaikilta elämänaloilta.

Myöskin kansanvaltaisuuden kannalta tulee k.o. ammattikunnan olla huomattavan suuri. Muuten olisi vaara tarjolla, että siitä tulisi vain jonkunmoinen n.s. "oligarkia" eli "hallitseva klikki". Ammattikunnassa täytyy siis olla niin paljon jäseniä, että ne voivat kaikilla elämän ja yhteiskunnan aloilla olla mitä läheisimmässä jatkuvassa kosketuksessa koko kansan laajojen rivien kanssa, niin että todellakin kansan oikeustajunta pääsee niiden välityksellä vaikuttamaan asioiden hoitoon ja kulkuun.

Poliittiset ongelmat ovat laadultaan hyvin erilaisia ja vaihtelevia. Jotkut ongelmat ovat verrattain yksinkertaisia, toiset taas ovat erittäin vaikeata ja suurta asiantuntemusta vaativia. Itse ihmiset ovat niinikään älyltään, tiedoiltaan, taitavuudeltaan ja taipumuksiltaan hyvin erilaisia. Kun on kysymys niin tärkeästä asiasta kuin kansallisesta oikeudesta ei tietenkään ole paikallaan jättää kenenkään ratkaistavaksi ongelmia, jotka eivät vastaa hänen pätevyyttään. Tästä kaikesta seuraa, etteivät k.o. ammattikunnan jäsenet voi olla keskenänsä samanvertaisia, vaan on tehtävä luokittelu pätevyysasteen perusteella, jotakuinkin samalla tavalla kuin jonkun tehdaslaitoksen tai esimerkiksi valtion rautateiden toimihenkilöiden tai jonkun armeijan upseeriston kesken. Kaikki näet kelpaavat työläisiksi tai sotilaiksi, monet mestareiksi tai aliupseereiksi, kohtuullinen määrä insinööreiksi tai majureiksi, pienempi määrä tehtaan johtajiksi tai kenraaleiksi ja vain jotkut harvat nerot ylijohtajiksi tai sotamarsalkoiksi.

K. o. ammattikunnan täytyy, kuten sanottu, olla ei ainoastaan pätevän, vaan myöskin rehellisen. Vaikka lait sellaisinaan olisivat kuinka mainiot tahansa, niin ei nykyinenkään oikeuslaitoksemme voisi tyydyttävästi hoitaa tehtäviään, ellei sen toimeenpaneva elin, tuomarikunta, olisi rehellinen. Aivan sama on asianlaita kansanryhmien ja kansanluokkien välisen uuden oikeuselimen kanssa — sekään ei voi toimia tyydyttävästi, ellei sen toimeenpaneva elin ole rehellisistä henkilöistä kokoonpantu. Rehellisyys taas riippuu kolmesta tekijästä: henkilöiden oikeasta valinnasta, niiden hyvästä kasvatuksesta sekä jatkuvasta tarkkailusta ja kurista.

Lisäksi tulee k.o. ammattikunnan olla hyvin organisoidun, niin ettei se toimi sattuman varassa eikä henkilökohtaisista otteista riippuen, vaan järjestelmällisesti ja määrätietoisesti.

Kaikista näistä vaatimuksista on pidettävä mitä jyrkimmin kiinni, jos halutaan menestyksellä ryhtyä kulkemaan sitä uutta tietä, joka johtaa kansallisen oikeuden toteuttamiseen. Juuri näissä vaatimuksissa ilmenee ehkä selvimmin nykyisen puoluevalhedemokratian ja uuden todellisen kansallisen kansanvallan välinen ero. Puolue-valhedemokratia ei aseta tuollaisia kovia vaatimuksia toimeenpaneville elimilleen, ja sentähden se ei kykenekään kansallista oikeutta toteuttamaan. Puolue-valhedemokratia kiinnittää varsin yksipuolisesti huomiota vain päätöksien tekemiseen, eikä siis riittävässä määrässä antaudu asioiden tutkimiseen eikä liioin lakien käytännöllisten tulosten tarkkailemiseen. On ominaista puolue-valhedemokratialle, että jokainen haluaa "herrastella" päätösten tekijänä ja jättää pätevyyttä vaativat ja vaivalloisimmat tehtävät "rengeille" — s. o. toiselta puolen asiantuntijoille ja toiselta poliisiviranomaisille. Sentähden onkin tätä valhedemokratiaa sattuvasti sanottu "epäpätevyyden palvonnaksi". Seurauksena tästä onkin, että "herrat päättäjät" — itse sitä huomaamatta — todellisuudessa tanssivat pätevien rahamiesten pillien mukaan.

Ne, jotka pyrkivät nykyisen "demokratian" n.s. "parantamiseen", ja usein myöskin ne, jotka ovat innostuneita luomaan "uutta suuntaa", tekevät hyvin yleisesti sellaisen virheen, että luulevat voivansa tilannetta "parantaa" pelkästään teknillistä tietä, toisin sanoen vain tekemällä järjestelmän muuttamista koskevia päätöksiä. Tämä on kuitenkin vain — tuulen pieksämistä. Jos asiat olisivat tätä tietä parannettavissa, niin olisi kai nykyinen eduskunta jo saanut tuon parannuksen aikaan, se kun työskentelee juuri päätösten tekemisen pohjalla. Uuden suunnan luominen ja kansallisen oikeuden toteuttaminen on sitävastoin ennen kaikkea kasvatuksellista työtä eli valmennustyötä.

Yhteiskuntaa voivat uudistaa ainoastaan sellaiset henkilöt, jotka ensiksi ovat itsensä uudistaneet ja vasta tämän jälkeen järjestäytyneet sellaiseksi uudeksi, rehelliseksi ja päteväksi, ammattikunnaksi, josta tässä on kysymys.

Nimi johtaa helposti harhaan.

Eräs seikka, joka on aiheuttanut hyvin paljon väärinkäsityksiä, on se tosiasia, että tuo k. o. uusi erikoisammattikunta on Saksassa omaksunut nimityksen "puolue" ("Kansallissosialistinen saksalainen työtäteke-

JUUTALAISVASTAISESTA..

Jatk. siv. 1.

tensa ovat takavarikoidut, jotta voitaisiin palauttaa Itävallan kansalle ainakin pieni osa siitä, mitä tuo surullisen kuuluisa juutalaissuku on siltä keinottelullaan ja petoksillaan ryöstänyt.

Nyt on siis Rotschild-rahavaltiaiden rikollinen toiminta Itävallassa päättynyt. Tämä lienee ensimmäinen kerta maailman historiassa, kun tuo suku on menettänyt jonkun tärkeimmistä tukikohdistaan. Tämä merkitsee, että juutalaisten valta niissä maissa, jotka seuraavat Adolf Hitlerin johtoa, on taas tuntuvasti supistunut. Näyttää siltä kuin Jahve alkaisi hylkiä "valittua" kansaansa!

Epäiltyjen henkilöiden etsintä Kurfürstendamm'illa.

Hiljattain pani Berliinin poliisi toimeen epäiltyjen henkilöitten etsinnän Kurfürstendamm-nimisellä kadulla. "Puhtaanapito" Saksassa edellyttää, että silloin tällöin toimitetaan tarkastuksia siltä varalta, että juutalaiset yrittäisivät taas miehittää vanhoja, likaisia toiminta-alojaan. Onhan tunnettua, että jos heitetään juutalainen kauppamatkustaja ovesta ulos, niin hän heti palaa jostakin takaovesta. Tällä kertaa tarkastettiin ainoastaan kaksi Kurfürstendammin varrella sijaitsevaa kahvilaa, ja niistä vietiin 339 henkilöä kuulusteltavaksi. Tällöin osoittautui, että 317 heistä olivat juutalaisia. Jo alustavassa kuulustelussa selvisi, että 76 heistä olivat ennestään rikospoliisin kirjoissa. Niiden joukossa oli sekä poliittisia rikollisia että rahojen salakuljettajia ja morfiinin ja kokaiinin kaupustelijoita. Näistä juutalaispiireistä saatiin runsas aineisto.

Juutalaisia elintarvekeinottelijoita.

Hampurissa päättyi hiljattain juutalaista "Sociedad Vin-Cola"-nimistä viinitoiminimeä vastaan nostettu oikeusjuttu. Tällöin tuomittiin juutalaiset Georg David, Casper Durlacher, Dorner, Mohr, Ollendorf ja Löwe maksamaan suuria sakkoja, jopa useampia miljoonia Reichsmarkkoja, siitä että olivat käyttäneet väärin k.o. toiminimeä sekä elintarvekeinottelusta ja rahojen salakuljetuksesta ulkomaille.

Varsova — juutalaisten rikollisten pesäpaikka.

Sen jälkeen kun saksalaiset ovat ryhtyneet tarmokkaasti puhdistamaan maataan juutalaisista rikollisista aineksista ovat nämä alkaneet etsiä itselleen muita oleskelupaikkoja. Näin syntyneistä vaikeuksista saa kuulla monessa maassa. Mutta varsinkin Puola ja ennenkaikkea sen pääkaupunki, Varsova, on saanut tässä suhteessa kärsiä. Harva se päivä, jolloin siellä ei saa kuulla jotakin noitten päivänvaloa pelkäävien aineksien edesottamuksista.

Viime toukokuun lopussa huomasivat rajalla toimivat tulliviranomaiset, että ulkomaille lähdössä olevalla, Rebekka Goldzweig-nimisellä juutalaisnaisella oli väärennetty passi. Nainen pidätettiin ja hänen Varsovassa olevassa kodissaan pantiin toimeen tarkastus. Tällöin joutui poliisin käsiin kokonainen väärentäjäkopla, jolla oli runsas väärien passien varasto.

Samaan aikaan Varsovan poliisi paljasti pelihuijarien pesäkkeen rikkaan juutalaisen kauppiaan luona, jolloin kansainvälinen pelihuijari, joka oli ottanut itselleen nimen "Vapaaherra Ernst von Bauernfeind", pidätettiin.

Lwowissa pidätti poliisi kesäkuun 1 p:nä Dworja Maitels-nimisen juutalaisnaisen, joka oli tunnettu "Mustan pörssin kuningattaren" nimellä. Hän toimi kokonaisen rikolliskoplan johtajattarena. Sillä oli Varsovassa, Kattovicessa, Krakovassa ja Lwowissa asioitsijoitaan, joiden tehtävänä oli ostaa varastettua tavaraa, ennenkaikkea kulta- ja platina-esineitä, arvopapereita y.m. Tämä kopla harjoitti myöskin rahojen salakuljetusta ulkomaille ja myönsi lainoja kiskoen suunnattomia korkoja.

Varsovassa on juuri käynnissä oikeusjuttu 29 kommunistia vastaan, joita syytetään kansallissodan valmistelemisesta ja suurlakkoihin yllyttämisestä tehdaslaitoksissa. Näillä kommunisteilla oli omaisuuksien hävittämisestä seikkaperäinen suunnitelma, joka heillä oli aikomus panna toimeen. Näistä 29:stä kommunistista 26 osoittautuivat juutalaisiksi!

Itä-Galiciassa on 5 sovjetin asiamiestä, jotka kaikki osoittautuivat juutalaisiksi, tuomittu jopa 9 vuodenkin kuritushuonerangaistuksiin.

vien puolue"). Alussa — s. o. ennen valtaanpääsyään — sen täytyikin itse asiassa toimia vain "puolueena" vanhassa, parlamentaarisessa järjestelmässä päästäkseen laillista tietä valtaan. Sen jälkeen oli nimi jo niin vakiintunut, ettei sitä katsottu olevan syytä muuttaa. Mutta sisäisen rakenteensa ja luonteensa puolesta se ei ole suinkaan "muihin puolueisiin" verrattavissa. (Yhtä hyvällä syyllä voitaisiin sanoa vaikkapa, että lutheriläiset "eivät ole mitään muuta" kuin "samanlainen" munkkivieljeskunta kuin "muiden" katoolisten munkkien perustamat munkkivieljeskunnat — augustinilaiset, fransiskanilaiset j. n. e.) "Tavalliseen" poliittiseen puolueeseen voi jokainen kirjoittautua jäseneksi, joka "hyväksyy" puolueen ohjelman, eikä häneltä sitten vaadita muuta kuin että hän äänestää saamiensa ohjeiden mukaan. Uuden suunnan taistelujärjestön tai kansallisen oikeuden toteuttamisammattikunnan jäseneksi ei sitävastoin voi "kirjoittautua", vaan täytyy ilmoittautua hakijaksi, eikä kukaan pääse edes alokkaaksi, ennenkuin häntä on tutkittu ja kokeiltu. Puolueessa kaikilla jäsenillä on — ainakin teoriassa — samat oikeudet, eikä velvollisuuksia juuri minkäänlaisia. Uuden suunnan järjestössä taas jokainen aloittaa alokkaana ja nousee aste asteelta sikäli kuin hän käytännössä osoittautuu päteväksi tärkeimpien asioiden hoidossa. Velvollisuuksia hänellä on alusta asti runsaasti, ja kuta korkeammalle hän nousee, sitä raskaammiksi kasvavat hänen velvollisuutensa ja hänen henkilökohtainen vastuunsa. Oikeuksia hänellä on juuri sen verran kuin hän kykenee ja uskaltaa ottaa niistä täydellisen vastuun. Häneltä vaaditaan paljon uhrautuvaa, korvauksettakin suoritettavaa työtä kansakunnan hyväksi, ja voidakseen nousta korkeimmille asteille täytyy hänen hyvin paljon oppia ja harjoitella. **Nousemisen ehdot ovat siis jotakuinkin samanlaiset kuin esimerkiksi jonkun suuren teollisuuslaitoksen tai sotalaitoksen paiveluksessa ja vastuu ainakin yhtä aikara kuin esimerkiksi jossain laivassa tai rautateillä palvellessa.** Periaate, että kapteenin tulee onnettomuuden tapahtuessa aina viimeisenä miehenä jättää paikkansa, on ehdottomasti voimassa. Ja pieninkin harha-askel rehellisyyden ja luotettavuuden tieltä johtaa heti armottomaan erottamiseen ja rangaistukseen. Ainakin korkeammilla johtopaikoilla olevat henkilöt sidotaan velvollisuuksiinsa henkeen käyvällä valalla.

"Johtajaperiaate."

Ehkä laajimmin väärinkäsitetty on meillä n. s. "johtajaperiaate", johon tämä uusi kansallisen oikeuden toteuttamisen ammattikunta pohjautuu. Aivan yleisesti oletetaan tämän "johtajaperiaatteen" viittaavan ainoastaan ylimpään eli valtion johtajaan, joka muka "yksin määrää kaiken", "muiden" ollessa vain hänen tahtonsa toimeenpanevia automaatteja. Todellisuudessa johtajaperiaate soveltuu yhtä suuressa määrässä ammattikunnan kaikkiin jäseniin. **Johtajaperiaate merkitsee sitä, että jokainen on velvollinen auttamaan eteenpäin niitä, jotka tarvittaessa hänen johtoaan ja joita hän kykenee johtamaan, mutta samalla että ollaan velvollisia seuraamaan niiden johtoa, jotka kykenevät johtamaan ja joiden johtoa tarvitaan.** Jokainen ammattikunnan jäsen on henkilökohtaisesti vastuussa johtamiensa henkilöiden kohtaloista ja teoista, niille, jotka vuorostaan häntä johtavat.

Tämä vastuuvelvollisuus on parhaimpana takeena määräämisvallan väärinkäyttämistä vastaan. Sellaista vastuuvelvollisuutta ei puolue-valhedemokratia ollenkaan tunne. Niin pian kun joku puoluepomo tai rahavaltias on kyennyt sanomalehtimainonnan avulla keinottelemaan itselleen riittävän äänimäärän jonkun asian puolesta, johon hän pyrkii, niin hän saa tämän "valtakirjan" nojalla toteuttaa aikomuksensa, vaikka häikäilemättömästi, kantamatta minkäänlaista vastuuta seurauksista. Sentähden onkin nykyinen puolue-valhedemokratia niin äärettömän edullinen niille, joilla on tilaisuus keinotteluun äänten enemmistöillä. Uusi suunta taas ei tunne mitään määräämisvaltaa ilman vastaavaa vastuuvelvollisuutta. Jokaista, joka tavalla taikka toisella rikkoo yhteishyvää — s. o. kansallista oikeutta — pidetään yhtä rikollisena kuin esimerkiksi varasta tai kavaltajaa tai murhaajaa tai muuta voimassaolevien lakien rikkojaa, ja häntä rangaistaan vastaavan ankarasti. Ja kuta korkeammassa asemassa rikollinen tällöin on, sitä ankarampi on hänen vastuunsa ja sitä raskaampi hänen rangaistuksensa.

Tästä seuraa, että nykyinen puolue-valhedemokratia avaa salaiselle ja vastuuttomalle diktatuurille paljon suuremmat mahdollisuudet kuin konsanaan uusi suunta. Jos onkin jossain määrin pakko harjoittaa tällaista diktatuuria taitavasti verhottuna, niin juuri tämä seikka tekee sen vain sitä vaarallisemmaksi ja tuhoisammaksi.

On selvää, että k. o. ammattikunta voidaan luoda ja kehittää ainoastaan kasvatuksen tietä. On aivan mahdotonta saada se luoduksi äänestämällä. Eihän ihmisistä voida liioin äänestämällä tehdä hyviä tuomareita, insinöörejä, lääkäreitä tai eversteä! Jos yritettäisiin toteuttaa uusi suunta ja kansallinen oikeus äänestystietä, siis parlamentaarisen menetelmän mukaisesti, niin siitä todellakin tulisi juuri sellainen "hirmudiktatuuri", joksi yleisö meillä vielä kuvittelee uutta suuntaa.

Iskusanat ja todellisuus.

Ihmiset ovat useimmiten niin iskusanojen lumoissa, etteivät niiden vuoksi näe todellisuutta. Sana "johtajaperiaate" herättää helposti ajatuksen "minun täytyy totella", kun taas sana "demokratia" herättää ajatuksen "minä saan olla mukana määräämässä". Puolue-valhedemokratian raha- ja mielipidevaltialle on äärettömän tärkeätä, että ihmiset jäisivät tämän kuvittelun luomoihin. Mutta miltä näyttää todellisuus?

Venäjän tsaarivaltaa pidetään yksinvaltiuden esikuvana, kun taas Pohjois-Amerikan Yhdysvaltoja pidetään varsin "demokraattisena". Kuitenkin tiedämme historiasta, ettei Venäjän yksinvaltias kyennyt kantamaan Venäjän ja Japanin välisen sodan rahallisia seurauksia, vaan hänen oli pakko anoa "demokraattisen" Amerikan yksityisen kansalaisen, pankkiiri J. Pierpont Morganin apua, eikä edes saanut sitä. Tiedämme myöskin, että sama Morgan rahallansa hallitseman sanomalehdistöagitation avulla saattoi Yhdysvallat osallistumaan maailmansotaan, jossa sadattuhannet nuoret amerikkalaiset sortuivat, Morganin ansaitessa suunnattomia rikkauksia. Venäjän tsaarin hirmuvalta oli oikeastaan lapsenleikkiä tämän "demokraattisen" maan yksityisen kansalaisen rahadiktatuurin rinnalla! Äänestysoikeudesta ei ollut minkäänlaista apua, se oli Morganin tahto, joka määräsi asioiden todellisen kulun. Osallistuminen sotaan oli harhaan johdetun yleisen mielipiteen tulos. Niin törkeätä rikosta kansakunnan yhteishyvää vastaan ei olisi sallittu tapahtua valtiossa, jossa kansallisen oikeuden periaate on käytännössä, vaan tuollaiselta yleisellä mielipiteellä keinottelijalta olisi hyvin nopeasti "leikattu siivet lyhyemmiksi".

Parlamentissa on tavallisesti vain muutamasata jäsentä ja niiden joukosta valitaan tavallisesti myöskin hallituksen jäsenet. Paralamentin jäsenet ovat varsinaisessa koskeluksessa kansan laajojen rivien kanssa ainoastaan vaalien aikoina — siis useamman vuoden väliajalla.

Kansallisen oikeuden toteuttamisammattikunnassa on taas muutama satatuhatta jäsentä ja he ovat jatkuvasti jokapäiväisessä kosketuksessa kansan laajojen rivien kanssa. Kansan tahto muodostuu kansan ja sen poliittisen johtajiston vuorovaikutuksen tulokseksi. **Tämä uusi ammattikunta eli poliittinen johtajakunta ja lisäksi vielä korporatioiden edustajistot ovat siis uudessa, "kolmannessa" valtakunnassa astuneet parlamentaarisen kansanedustajiston tilalle, jolloin viimemainitut hoitavat eturyhmiensä asianajotehtävät ja poliittinen johtajisto tuomarin tehtävät.** Tässä mielessä esimerkiksi kansallissosialistinen puolue on uuden Saksan korkein poliittinen elin ja sellaisena hallituksenkin ja sen elimien yläpuolella, aivan niinkuin parlamentaarisessa järjestelmässä hallitus on eduskunnan luottamuksesta riippuvainen.

Mikä on sitten tällaisessa uudessa valtiossa valtion päämiehen eli "valtionjohtajan" asema? Ensinnäkin on otettava huomioon, että parlamentaarisissakin maissa on olemassa valtion päämies, jota sanotaan presidentiksi. Hänellä voi olla "veto" s. o. kielto-oikeus eduskunnan päätöksiin nähden. Hänellä on siis huomattavan suuria valtuuksia — Amerikassa jopa hyvinkin suuria. Uuden suunnan maiden valtionjohtajan asema on samaa laatua kuin esimerkiksi tehtaanjohtajaan. Hän määrää yleisen politiikan suuntaviivat, jakaa tehtävät apulaistensa kesken ja ratkaisee asiat silloin kun hänen lähimmät apulaisensa ovat eri mieltä. Sama periaate on sitten voimassa pohjaa myöten aivan niinkuin tehdaslaitoksessakin: jos tehtaan insinöörit ovat jossain kysymyksessä eri mieltä, niin ratkaisee tehtaan yli-johtaja asian, mutta jos jotkut mestarit ovat eri mieltä, niin ratkaisee insinööri asian.

Kansanäänestykset.

Eikä edes äänestysperiaate ole uudessa valtiossa kokonaan hyljätty, vaan ainoastaan keinottelutilapäisillä äänestenenemmistöillä ammattitunteemusta vaativissa kysymyksissä. Suurissa, periaatteellisissa kysymyksissä, joissa jokaisella kansalaisella voi olla selvä kantansa, niinkuin myöskin ratkaisevissa luottamuskysymyksissä, pannaan toimeen kansanäänestyksiä. Tällöin ei ole kuitenkaan kysymys "päätöksistä", sillä päättää vallitaan uudessa valtakunnassa ainoastaan vastuuvelvollisuuden pohjalla. **Kansanäänestykset pannaan toimeen sen seikan toteamiseksi vastaako poliittisen johtajiston toiminta edelleen kansan oikeustajuntaa.** Jos vastaus on myönteinen ja määräenemmistö niin valtava, että sitä voidaan todellakin pitää oikeustajunnan ilmaisuna, niin tämä merkitsee, että poliittinen johtajisto edelleen nautii kansan luottamusta ja siis voi hyvällä omallatunnolla jatkaa toimintaansa.

Paikka jokaiselle ja jokainen paikalleen.

Puolue-valhedemokratia pitää jonakuna "hyveenä", että muka "jokainen" on teoreettisesti oikeutettu "tulemaan presidentiksi" tai ministeriksi. Mitä iloa on nyt käytännössä kolmella ja puolella miljoonalla kansalaisella "hyveestä", josta ainoastaan yksi henkilö tai vähän toistakymmentä henkilöä voi kerrallaan tulla osalliseksi? Mutta satojatuhansia henkilöitä käsittävässä poliittisessa johtajakunnassa voi todellakin jokainen löytää itselleen sellaisen johtajapaikan, johon hänellä on tosiedellytyksiä. Jokainen pääsee todellakin myötävaikuttamaan kansansa menestykseen voimiensa, älynsä ja tietojensa mukaisella tavalla. Kaikki kyvyt käytetään hyväksi, eikä niitä jätetä vain keskenänsä kilpailemaan muutamista harvoista "pomopaikoista". Alhaisimmista johtajapaikoista taas on koko kansa mukana kilpailemassa ja myötävaikuttaa täten paljon tehokkaammin oman tahtonsa muodostamiseen ja politiikan suunnan määräämiseen kuin mitä konsanaan olisi pelkällä äänestämisellä mahdollista. Juuri tässä mielessä on siis kansallinen oikeusvaltio paljon paremmassa mielessä "kansanvaltainen" kuin mikään parlamentaarinen järjestelmä.

SINIRISTI

Julkaisija:
Kustannus-Oy. Vasara
Helsinki. P. Roobertink. 10.
Puhelin 35 874.

Tilaushinnat:

1/1	vuosik.	30:—
1/2	„	18:—
1/4	„	10:—
Irtonum.		1:50

Vuodessa ilmestyy vähintäin 20 numeroa.

Helsinki 1938
Suomal. Kirjall. Seuran Kirjapaino Oy: